

SARAH NOFFKE
MICHAEL T. ANDERLE

DE LOYALE VRIENDIN

DE ONTEMBARE IIV BEAUFONT SERIE BOEK # 5

Voor Kathy.

Bedankt dat je me mijn eerste Fantasy boek hebt gegeven.

Sindsdien is de wereld een betere plek geweest.

Impressum

Oorspronkelijke titel
The Loyal Friend

Copyright © 2019 Sarah Noffke & Michael T. Anderle
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), februari 2019.

De triomfanelijke dochter

Nederlandse vertaling:
Femke Meinema, januari 2022, www.transfiction.nl
© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteurs of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Liv Beaufont serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2019-2020, Sarah Noffke & Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com.
Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com/nl

ISBN:
978-1-64971-495-4 print
978-1-64971-496-1 ebook

NUR 333

NL22-0002-00019 – Versie 1.01

Hoofdstuk 1

Vijf jaar geleden

Er waren maar weinig dingen net zo mooi als de Zwitserse Alpen in de herfst. Voor Guinevere Beaufont waren alleen de gezichtjes van haar kinderen even mooi. De donkergroene heuvels rondom de Matterhorn maakten haar blij. Alle bomen waren gehuld in herfstkleuren, en de berg die ze straks zouden gaan beklimmen was bedekt met een verse laag sneeuw.

Het was niet het meest ideale seizoen om een berg te beklimmen die meer dan vierenveertig honderd meter hoog was, maar wat er nu vooral toe deed was de timing. Ze boekten eindelijk vooruitgang. Ze waren zo dicht bij het ontdekken van het volgende puzzelstukje; dat kon niet wachten tot de lente. Ook al was het dan wel veiliger om een berg te beklimmen.

Alles zou goed komen. Het kwam niet vaak voor dat zij en Theodore samen op avontuur gingen, en hoewel ze via een portaal niet dichter bij de top konden komen vanwege de magische beveiligingen rond de Matterhorn, hadden ze nog wel magie. En nog belangrijker: ze hadden elkaar.

‘Dus die fee die je hebt ondervraagd,’ begon Theodore. Hij liep niet zo ver achter Guinevere. Hij was licht buiten adem omdat hij flink doorliep.

‘Elf,’ verbeterde ze, terwijl ze over haar schouder naar haar man glimlachte.

Zijn lichtgekleurde haren staken onder zijn pet vandaan en hingen sluik langs zijn gezicht. Ian en Clark hadden beide de sterke kaaklijn en het stoïcijnse karakter van hun vader geërfd. De meisjes, Reese, Olivia en Sophia, leken op hun moeder. Altijd luidruchtig en vol energie. Wat alle kinderen gemeen hadden was hun onafhankelijke geest, althans, dat wilde Guinevere graag geloven. Als ze maar één ding aan haar kinderen

had kunnen doorgeven, was dat hopelijk dat ze voor zichzelf konden denken. Dat was belangrijker dan welke kracht dan ook. Belangrijker dan er mooi uitzien of het hebben van veel geld.

Guinevere glimlachte en werd warm van binnen. Ze was dankbaar dat al haar kinderen al die eigenschappen bezaten. Ze waren buitengewoon gezegend - een sterk, gelukkig gezin met een ongelooflijke toekomst voor hen allemaal. Maar Theodore en Guinevere konden het niet hebben dat hun kinderen opgroeiden in een wereld zoals deze. Ja, ze hadden een goed leven, maar dat was niet genoeg. De kinderen van Beaufont verdienden het om in een wereld van magie die evenwichtig was. Op een dag zouden hun kinderen hen vervangen als Krijger en Raadslid. *Op een dag; maar hopelijk duurde dat nog even*, dacht Guinevere, terwijl ze stevig door bleef lopen.

Guinevere en Theodore wilden dat hun kinderen het Huis van Zeven over zouden nemen. Maar niet zoals hoe het nu was. Wel als het Huis hersteld was in zijn huidige staat, zoals het ooit bedoeld was. Het was hun droom om alles recht te zetten wat de Grote Oorlog verwoest had. Het was vreselijk wat er was gebeurd - een eenmans missie om exclusiviteit te creëren. De angst van slechts één Founder, die hij over de hele wereld verspreidde.

Er was maar één iemand voor nodig geweest. Hij had alles veranderd en de hele structuur van het Huis overhoop gegooid, terwijl het Huis juist was opgezet om het evenwicht en de vrede te bewaren.

Er was ook maar één iemand nodig om alles weer recht te zetten, dacht Guinevere. Ze keek over haar schouder naar haar man. *Of twee mensen.*

‘Ben je klaar om te gaan klimmen?’ vroeg Theodore buiten adem. Hij was niet gewend aan grote hoogtes. Sterker nog, hij was het niet eens gewend te wandelen. Krijgers waren het gewend en trotseerden alle elementen, reisden de wereld rond voor hun missies, maar Raadsleden bleven veilig in het Huis en deden onderzoek. Toch hadden ze samen besloten dat deze missie er eentje voor hen beide was. Het vereiste de hersenen van Theodore, en de moed en behendigheid van Guinevere.

‘Ben *jij* klaar voor de klim, oudje?’ vroeg Guinevere hem met een knipoog.

Hij zweeg, en rustte met zijn handen op zijn knieën. Hij boog zich voorover en was nu al uitgeput van de inspanning. 'Ik ben misschien niet meer zo levendig als vroeger, maar ik zou dit de hele dag kunnen volhouden, hoor. Ik houd me alleen een beetje in voor jou.'

Guinevere lachte. 'Over inhouden gesproken, stop met het zeggen van het woord 'levendig'. Volwassen mannen zeggen zulk soort dingen niet meer.'

Theodore's lach weergalmde in de frisse herfstlucht. 'Oké, mijn liefste. Hoe moet ik het dan noemen? Parmantig? Dartelig? Lenig? Opgewekt?'

Guinevere trok een grimas. 'Jij bent echt teveel met de elfen omgegaan. Je begint zelfs op ze te lijken.'

'Tja, maar ik ruik in ieder geval nog niet naar een elf. Dat is positief, toch?' grapte hij.

'Gelukkig wel. Neem alsjeblieft elke dag een douche. Ga niet die hippie-elfen achterna,' beaamde Guinevere.

'Of de Fransen,' voegde Theodore eraan toe, terwijl hij naar de bergkam keek die aan de Franse grens stond. 'Denk je dat we er snel zullen zijn? Ik wil eigenlijk thuis zijn voordat de kinderen wakker worden.'

Guinevere wierp hem een opstandige glimlach toe. 'Ik zal op tijd thuis zijn, maar jij? Dat weet ik niet.'

Hij grinnikte weer. 'Nou ja, als we wat later zijn weet ik zeker dat Ian wel even voor ze zorgt.'

'Ja, hij is zoveel volwassener geworden het afgelopen jaar,' zei Guinevere. 'Hij wordt later vast een geweldig Raadslid.'

Theodore knikte. 'Ja, later. Hij moet nog veel van de wereld zien en verkennen voordat hij opgesloten zit in de Kamer van de Boom.'

'Dat moeten ze allemaal,' antwoordde Guinevere, verwijzend naar haar andere vier kinderen. 'En dat zal ook gebeuren. Nadat we hiermee klaar zijn, nemen we ze mee op reis.'

Theodore schudde zijn hoofd. 'Je doet alsof we alleen maar naar de top van de Matterhorn hoeven te wandelen en een schakelaar om hoeven draaien.'

'En jij doet net alsof het uitschakelen van een signaal dat naar de geest van alle stervelingen wordt uitgezonden raketwetenschap is.'

Theodore tuitte zijn lippen. ‘Het is ook een soort van wetenschap. Ik heb werkelijk geen idee hoe we iets moeten uitschakelen wat de Oper-magiër jaren geleden heeft geactiveerd.’

‘Nou, de enige manier om daarachter te komen is door het te onderzoeken.’

De elf die Guinevere had ondervraagd, was in trance geweest. Iemands gedachten lezen zonder dat ze het wisten was niet iets dat Guinevere graag deed. Helaas was het zo dat een groot deel van de geschiedenis opgesloten zat in het onderbewustzijn van magische wezens die al eeuwen op deze aardbol leefden. Ze konden zich misschien niet alles herinneren van voor de Grote Oorlog, maar de herinneringen waren er *wel*, en je zou ze kunnen vinden als je wist waar je moest kijken.

De elf had gezegd dat hij geloofde dat er verschillende manieren waren waarop een sterveling weer magie kon waarnemen. Er in de puurste vorm aan blootgesteld worden was de eerste manier. Toen ze erachter waren gekomen, was er direct meer duidelijk geworden voor Guinevere en Theodore. Ze realiseerden zich plotseling dat dat een van de redenen was waarom de Raad, of liever Adler Sinclair, zo driftig alle malafide bronnen van magie deed verdwijnen. Adler zei zelf dat hij dat deed omdat het niet veilig was als geesten rondzweven op aarde, maar de waarheid was dat geesten eigenlijk een vorm van pure, magische energie waren. Als een sterveling in contact zou komen met een geest, zou de betovering ongedaan worden gemaakt. Dat was de reden waarom de geesten werden gevangen en hun magie werd afgetapt. Het werd opgeslagen in vaten. Die vaten bleven alleen elke keer verdwijnen. Guinevere moest nog uitzoeken waar ze heen werden gebracht.

De elf had ook gezegd dat als een sterveling constant blootgesteld werd aan magische wezens, onder de juiste omstandigheden en afhankelijk van de desbetreffende sterveling, ze ook weer magie zouden moeten gaan zien. Dat betekende dus dat de betovering die lang geleden op de stervelingen was gezet, ook ongedaan kon worden gemaakt.

Guinevere wist al heel lang dat magie geen zekerheid bood. Geen enkele spreuk of betovering werkte voor de volle honderd procent. Als er eenmaal een regel was opgesteld - bijvoorbeeld dat de doden niet tot

leven konden worden gewekt - was er altijd wel weer iemand die het tegendeel bewees. Die personen waren overal op de wereld. Dat maakte het ook zo mooi en gecompliceerd tegelijkertijd. Guinevere Beaufont had het niet anders gewild.

Maar er was wel een laatste beveiliging die ervoor zorgde dat de meeste sterfelingen nog steeds geen magie konden zien, waardoor velen niet eens wisten dat het bestond. Dat was het signaal van de Matterhorn. Wat voor signaal dat was wisten zij en Theodore niet. Was het magische technologie, of een eeuwenoud artefact? Het was onduidelijk. Wat ze wel wisten, was dat het uitgeschakeld kon worden. Vanaf dat moment zouden sterfelingen over de hele wereld voor het eerst in hun leven magie kunnen waarnemen.

Daarna zou Guinevere op zoek gaan naar de andere Zeven, de zeven sterfelingen. Ze zou ze terugbrengen naar het Huis, dat was hun thuis.

Guinevere vond het moeilijk te geloven dat slechts één iemand een oorlog kon beginnen, maar herinnerde zich plots de geschiedenisboeken waarin werd geschreven over andere, soortgelijke oorlogen. Vaak vochten twee partijen met elkaar omdat ze bang waren, of omdat ze dachten beter te zijn dan de andere partij. Godsdienst leidde tot oorlogen. Hebzucht en zelfbehoud waren ook een oorzaak van vele oorlogen. Wat er tussen de sterfelingen en magiërs was gebeurd, was eigenlijk exact hetzelfde. Het was alleen anders omdat diegene die verloren hadden, verbannen werden van de plek waar ze geboren waren. En omdat de complete geschiedenis was gewist. Want tja, als het nergens terug te lezen was, konden er ook geen vragen over worden gesteld.

Nu leefden de magische wezens en sterfelingen gescheiden, alsof het zo hoorde. Maar Guinevere wist wel beter.

Het pad op de berg werd smaller en steiler. Steentjes knarsten onder haar schoenen en de ademhaling van Theodore werd luider. Straks zouden ze moeten gaan klimmen, maar het zou hem lukken. Guinevere zou hem helpen. Ze zouden *elkaar* helpen. Vanaf het moment dat ze de man die achter haar liep had ontmoet, wist ze dat ze haar zielsverwant had gevonden. Hij was de enige persoon die haar sterker maakte, het vuur in haar warm hield en haar het gevoel gaf dat ze niet te stoppen was.

Voordat Theodore's vader en moeder aftraden als Krijger en Raadslid, waren ze al een sterk team. Maar toen zij hun rollen innamen in het Huis van Zeven, waren ze een nog beter team dan ooit tevoren. Ze hadden een band die met niets vergelijkbaar was.

Ze ging nergens heen zonder Theodore Beaufont, en ze deed alles om hem te beschermen. Zo'n soort liefde zorgde ervoor dat magie niets voorstelde. De liefde tussen hen was sterker dan wat dan ook.

Voordat Guinevere iets hoorde, voelde ze de aanwezigheid al. Ze stopte en trok Inexorabilis tevoorschijn. Het zwaard voelde licht in haar handen, het was een verlengstuk van haar, doordrenkt met een uniek soort magie waarop ze al vaak had vertrouwd. Dat was ook de reden waarom ze daar nog steeds stond, klaar om een andere potentiële vijand de baas te worden.

Ze had kunnen weten wie er achter de rotsen vandaan kwam en hun weg richting de Matterhorn versperde. Ze mochten dan wel een paar geheimen over het Huis ontdekt hebben, toch kon Guinevere niet geloven dat Adler Sinclair de man was die achter alles zat. Ja, de Opper-magiër was de aanstichter geweest en ze bleef zichzelf wijsmaken dat Adler slechts een pion was. Misschien wist hij van niets. Misschien hadden ze dat zichzelf alleen maar wijsgemaakt doordat hij altijd van die vreemde en verdachte dingen deed. Misschien was hij wel gewoon onschuldig.

Maar toen de magiër tevoorschijn kwam, met zijn blauwe gewaad dat wapperde in de wind, kon Guinevere er niet meer omheen: hij was slecht.

'Je reis eindigt hier,' zei Adler, terwijl zijn lange baard over zijn schouder woei.

'Ga aan de kant, Adler,' eiste Theodore, terwijl hij voor zijn vrouw ging staan.

Met zijn lijkleke huid en zijn sneeuw witte haar, lachte de oude man gewoontjes. 'Je weet dat ik niet aan de kant ga. Jullie twee zijn *te* dichtbij gekomen. Dat was dom. Maar wat nog dommer is, is dat je dacht dat wij van niets wisten.'

'Wat hij je ook heeft verteld, het klopt niet,' zei Theodore met een heldere en luide stem.

Er verscheen een grote staf in Adlers uitgestrekte hand. ‘Hij is de krachtigste magiër ter wereld. Hoe kan hij het bij het verkeerde eind hebben?’

‘Hij is niet zo krachtig van zichzelf. Hij heeft die magie gestolen,’ be-
toogde Theodore.

Adler klemde zijn tanden op elkaar en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Hij heeft het niet gestolen, hij heeft het *genomen*. Dat is wat sterke personen doen.’

Theodore verstijfde en zijn woede borrelde op. ‘Ik weet zeker dat mijn voorvader, een van de Founders van het Huis, dat niet zo zag toen hij hem begon te vertrouwen. Dat deden ze allemaal. Ze vertrouwden hem, en hij vermoordde ze allemaal.’

Adler liet zich niet afschrikken door dit stukje geschiedenis. ‘Het verleden ligt achter ons.’

‘Het verleden is ook vergeten,’ onderbrak Guinevere hem.

‘Zo is het beter,’ beweerde Adler. ‘Ik hoopte dat je dat in zou gaan zien. Ga verder en vergeet het. Het hoeft hier niet te eindigen.’

Guinevere stapte achter haar man vandaan en kwam naast hem staan. ‘Hoe kunnen we vergeten dat dit allemaal een grote leugen is?’ Ze wees met haar hoofd richting de Matterhorn. ‘De stervelingen verdienen de waarheid. Ze verdienen het magie te zien. Hoe het nu gaat, is fout.’

Adler slaakte een diepe, teleurgestelde zucht. ‘Ik was al bang dat je er zo over zou denken.’ Hij hief zijn staf op, maar voordat hij een aanval kon doen, riep Theodore een verdedigende spreuk uit.

Er gebeurde niets.

Hij keek naar zijn vrouw en daarna om zich heen, om te zien waarom zijn magie niet had gewerkt.

Weer hield Adler zijn staf omhoog, de bol aan de bovenkant gloei-
de rood. Guinevere had geprobeerd hen te beschermen met een eigen spreuk, maar ook die werkte niet. Voordat ze zichzelf kon bescher-
men tegen de aanval van Adler, raakte zijn magie haar en sloeg In-
exorabilis tegen de grond. Het zwaard gleed over het kiezelpad naar beneden en bleef tussen twee rotsen steken. Het hing op het randje van de afgrond.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg Theodore, terwijl hij over zijn schouder naar zijn vrouw keek.

‘Ik heb ervoor gezorgd dat dit niet lang hoeft te duren,’ antwoordde Adler, terwijl de bol bovenop zijn staf weer gloeide.

‘Je hebt vals gespeeld,’ zei Guinevere terwijl ze weer rechtop stond. Ze moest voorzichtig richting het zwaard lopen om het weer op te kunnen pakken.

‘Verliezers noemen winnaars altijd valsspelers,’ redeneerde Adler. ‘Ik heb me gewoon aangepast, dat is alles.’

‘Je hebt onze magie op slot gedaan,’ vuurde Theodore terug.

Guinevere hoopte dat Adler gefocust zou blijven op Theodore, waardoor zij de kans zou krijgen om Inexorabilis terug te halen. Het was hun enige kans tegen een magiër zo machtig als Adler Sinclair, want hun magie zat op slot. Haar hart klopte snel, en diep vanbinnen gilte ze van angst. Ze had al veel meegemaakt, maar nog nooit zoiets als dit. Ze wist zeker dat dit haar dood werd. Adler had alles al uitgestippeld. Zij en Theodore dachten dat ze hem te slim af waren, terwijl ze eigenlijk recht in zijn val waren gelopen.

‘Je moet weten dat ik dit nooit heb gewild,’ legde Adler uit. ‘Jullie laten me alleen geen keus.’

‘Hoe heb je onze magie op slot gedaan zonder dat de andere Raadsleden het wisten?’ vroeg Theodore. ‘Zonder dat *ik* het wist?’

Adler schudde zijn hoofd, zijn ogen dwaalden af naar waar Guinevere de steile helling afdaalde. Ze was bijna dichtbij genoeg om Inexorabilis te pakken. ‘Ik heb jullie allemaal nooit nodig gehad om magie te vergrendelen of te ontgrendelen. Jullie denken dat alleen. Zo is het ook beter. De Opper-magiër heeft dat lang geleden veranderd.’

Nog maar twee centimeter en ze zou haar zwaard te pakken hebben.

‘Waarom vertel je ons dit?’ vroeg Theodore. Hij voelde waarschijnlijk dat hij Adler nog even af moest leiden. Ze wisten allebei precies waarom Adler zijn geheim onthulde op dit moment.

‘Omdat ik weet dat je dit nooit na kunt vertellen.’ Er verscheen een verblindende flits uit zijn staf. Het veroorzaakte een ontploffing bij Guinevere, waardoor ze viel. Ze duikelde over de rand van de klif - een val die ze niet kon overleven zonder magie.

‘Nee!’ schreeuwde Theodore terwijl hij zijn vrouw achterna rende. Hij stopte aan de rand van de afgrond en zag alleen nog maar een dikke mist die honderden meters lager de rotsachtige grond bedekte. Met ogen vol wraak hief hij zijn hoofd op en keek Adler aan. ‘Wat heb je gedaan?’

Adler zuchtte zacht. ‘Ik heb er zojuist voor gezorgd dat de toekomst bewaard blijft voor de magiërs. Je wilt het niet zien, maar dit is beter voor iedereen. Ook voor je kinderen.’

Het rode licht spatte uit Adlers staf en trof Theodore in zijn borst. Hij was machteloos tegen magie zonder zijn eigen magie. Hij vloog over de rand van de klif en viel door de mist zijn dood tegemoet, net als zijn vrouw.

Adler nam niet de moeite nog een blik over de rand te werpen om de twee magiërs dood naast elkaar te zien liggen. Hij wilde ze niet doden. Hij zou het echter wel weer opnieuw doen als dat nodig was om de waarheid verborgen te houden. Het was al lange tijd verborgen geweest, en hij verwachtte niet dat iemand er ooit nog onderzoek naar zou gaan doen. De Beaufonts waren een anomalie geweest, maar nu ze dood waren, kon het Huis van Zeven weer opereren zoals het al eeuwenlang had gedaan: heersen over de magische wereld zonder tussenkomst van stervelingen.

Adler draaide zich om en staaarde naar de Matterhorn, niet wetende dat ergens tussen de rotsen en de kiezelstenen een zwaard lag dat vanaf dat moment al zijn geheimen bij zich droeg. Het kende ook alle geheimen van Guinevere Beaufont. Inexorabilis gloeide even als blijk van respect en toewijding aan de persoon die het had gediend. De persoon die nu voorgoed verdwenen was. Toen de eerste sneeuwvlokjes begonnen te vallen, dimde het licht van het zwaard en werd het koud. Het werd langzaam begraven in de sneeuw.

Inexorabilis zou voor een lange, lange tijd verborgen blijven.

Hoofdstuk 2

Heden

De winter in Los Angeles was zo kort geweest dat de meeste mensen het niet eens hadden gemerkt. De lokale bevolking klaagde overigens wel over dat het elke dag bewolkt was en best fris.

Maar Liv Beaufont gaf niet om praatjes over het weer. Toch was ze de laatste tijd wel op zoek naar afleiding. Ze trok haar zwarte capuchon strakker rond haar hoofd en probeerde de kille wind uit haar gezicht te houden.

‘Hoe lang duurt het nog voordat de zon weer gaat schijnen?’ vroeg ze aan Plato, die naast haar stond.

Samen liepen ze vlug over de stoep richting het huis van Rory Laurens. Ze had een poosje gezeurd bij hem om een magisch portaal, zodat ze gewoon via haar appartement naar zijn huis af kon reizen, maar dat wilde hij niet. Hij vertelde haar dat het niet veilig was om een portaal in haar appartement te maken.

‘Tedereen kan bij je binnenkomen,’ had hij uitgelegd.

‘Inclusief ikzelf, dus,’ kaatste Liv terug. ‘Ik ben niet zo goed in woon-werkverkeer, en dit zou het een stuk makkelijker maken.’

Rory legde haar vervolgens dat de meeste magische wezens geen portaal magie hadden in en rondom hun huizen, om anderen buiten de deur te houden. Ze wist dat hij gelijk had, maar hield zichzelf voor dat er toch niemand in haar kleine appartementje zou willen komen. Daar had ze zichzelf tot voor kort van kunnen overtuigen, maar ze had inmiddels veel te veel vijanden. En die lijst bleef maar groeien. Ze wist zeker dat ze niet eens op de hoogte was van hoeveel slechteriken een aanval op haar planden. Onlangs had ze er nog een aantal vijanden bijgekregen, enkel en alleen omdat ze een klus moest klaren.

‘Als de zon schijnt trek je toch niet ineens je teenslippers aan om naar het strand te rennen,’ antwoordde Plato. ‘Dus waarom zou het jou iets kunnen schelen wanneer de zon gaat schijnen?’

Liv haalde haar schouders op. ‘Tja, ik denk dat je gelijk hebt. Hoe dan ook, een dagje strand zou mooi zijn. Dat wel. Hoe lang is het geleden dat ik zand onder mijn voeten heb gevoeld?’

Plato wierp haar een vragende blik toe. ‘Als je bedoelt sinds ik je ken, dan vijf jaar.’

Liv lachte, maar het klonk niet gemeend. ‘Misschien moet ik een hobby gaan zoeken, zoals suppen, ofzo.’

‘Met al die vrije tijd van je?’ vroeg Plato.

‘Ik weet zeker dat ik een spreuk kan bedenken die de tijd terug kan draaien, zodat ik elke dag een uurtje extra kan krijgen,’ redeneerde Liv. ‘Herinner je je nog die ene elf die ik op Roya Lane had ontmoet? Hij zei dat een dag met vijftienvintig uur niet zo moeilijk moest zijn.’

‘Hij gebruikte ook hallucinogenen,’ redeneerde Plato.

‘Oh ja?’ vroeg Liv. ‘Ik dacht dat hippie-elfen altijd zo raar spraken.’

‘Het zijn niet allemaal hippies,’ legde Plato uit. ‘Hoewel de meesten dat wel zijn, zijn er ook nog gewone elfen die een normale baan hebben. Zij hebben geen hele theorie over hennepzaadolie of kaarsen die je chakra zuiveren.’

‘Ik zou graag een van deze *normale* elfen ontmoeten,’ zei Liv lachend.

‘Dus, blijven we het over koetjes en kalfjes hebben, of ga je me ook nog vertellen wat je dwars zit?’ vroeg Plato.

Liv fronste. Natuurlijk wist hij het. Hoe kon het ook anders. Liv kon niet meer slapen sinds ze achter de waarheid was gekomen, en nu moest ze het tegen Rory gaan vertellen. Om de een of andere reden zou dat alles heel definitief maken. Het was nu nog een soort van droom die ze van zich af probeerde te schudden. Een nieuwe realiteit die vanzelf wel zou verdwijnen, waarna ze weer terug kon naar haar oude leventje. Maar als ze het Rory zou vertellen, was er geen weg meer terug.

‘Als we het nog een keer over het weer hebben, ga ik kotsen,’ gaf Liv toe.

Plato knikte instemmend. ‘Gelukkig, want ik kan er ook niet meer tegen.’

‘Heb je daarom die weer-app op mijn telefoon uitgeschakeld?’

‘Nou, ja, maar ook omdat je gewoon kunt zien wat voor weer het is als je naar buiten gaat,’ antwoordde hij.

‘Ja, maar wat nou als ik wil weten wat voor weer het is in Alaska, of Canada?’

‘Koud,’ antwoordde hij. ‘Het is daar toch altijd koud.’

‘En in new York? Of Caïro? Of waar dan ook?’

‘Je bent een magiër,’ antwoordde hij simpel. ‘Je past je wel aan. Maar niet als je een van die mensen bent die elk gesprek beginnen met: ‘Wat een weertje, hè?’. Ik ben momenteel met iets bezig dat zulk soort mensen van deze planeet doet verdwijnen.’

Liv stopte voor het huis van Rory. ‘Jij zou echt meer dromen en doelen moeten hebben, en wat minder vrije tijd.’

‘Wat zal ik zeggen? Ik maak vreselijk lange werkdagen.’

‘En je weet zeker dat je geen hallucinogenen gebruikt?’ plaagde Liv.

Plato knikte in de richting van het bescheiden huis. ‘Ben je er klaar voor? Zodra je het aan iemand anders verteld, wordt alles definitief.’

Liv zuchtte. ‘Allereerst, verdwijn uit mijn hoofd, jij engbek. En ten tweede, je hebt mijn vraag nog niet beantwoord.’

‘Echt niet?’ zei Plato verlegen.

‘Ga je met me mee naar binnen?’ vroeg Liv nadat ze een hele tijd stil waren geweest.

‘Je weet dat dat waarschijnlijk geen goed idee is,’ antwoordde hij.

‘Vanwege de kittens?’ vroeg Liv.

‘Die zijn allemaal in de achtertuin bezig met graven, hagedissen van- gen of slapen,’ zei Plato.

‘Ik wil niet eens weten hoe je dat weet.’

‘Ik dacht alleen dat het geen goed idee was omdat Bermuda Laurens er is,’ zei hij, knikkend in de richting van het huis.

‘Dan wil ik *echt* dat je met me meegaat,’ zei Liv. ‘Die vrouw is...’

‘Groot?’ vulde Plato aan.

Liv lachte. ‘Ja, ook, maar dat is niet wat ik wilde zeggen.’

‘Ze houdt van bordspelletjes,’ bood Plato aan.

Liv wierp hem een verbaasde blik toe. ‘Goh, leuk om te weten. Nee, ik wilde onbeleefd zeggen. Ze is ronduit onbeleefd tegen me.’

‘Sinds wanneer maakt jou dat wat uit?’ daagde Plato haar uit. ‘Bianca Mantovani is altijd onbeleefd tegen je, en daar lijkt je niet mee te zitten.’

‘Ja, maar zij is een arrogante trut die haar jurk te straks dichtknoopt, waardoor ze altijd in een chagrijnige bui is. Wat kan mij het nou schelen of zij mij leuk vindt?’

‘Maar Bermuda Laurens is de moeder van Rory, en ook een belangrijke informatiebron voor je, dus je wilt dat zij je respecteert, nietwaar?’ vroeg Plato.

Liv haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Kan zijn. Maar vertel niemand dat het me iets kan schelen wat iemand van me denkt. Dat overleef ik niet.’

‘Dus het maakt je wel uit wat andere mensen van je denken,’ mijmerde Plato.

Liv rolde haar ogen en liep het pad af naar de voordeur. Toen ze er bijna was, draaide ze zich om en zette haar handen in haar zij. ‘Kom je, of niet?’

‘Ja, maar alleen als jij jezelf eraan herinnert dat Bermuda Laurens een gekke oude vrouw is, verblind door haar eigen vooroordelen.’ Plato wandelde langs Liv met zijn staartje in de lucht.

‘Begrepen,’ stemde ze toe. Toen ze op het punt stond te kloppen, zwaaide de deur zoals gewoonlijk al open. Ze was blij te zien dat de alles weer normaal was. Rory’s huis was niet rommelig maar ook niet overdreven schoon, wat het de eerste keer toen Bermuda hier logeerde wel was. Je kon zien dat er in het huis werd geleefd, maar het was toch netjes. Precies zoals het altijd was.

Liv had verwacht dat Rory Tai Chi aan het doen was of aan zijn pottenbakkerswiel zou draaien, maar dat was niet zo. De woonkamer was leeg.

‘Je speelt vals,’ zei Rory een tikkeltje gefrustreerd.

Bermuda gaapte hem aan en hield een gesloten vuist in de lucht. ‘Niet waar! Hoe durf je? Ik rolde hem gewoon.’

‘Drie keer achter elkaar?’ vroeg hij aan zijn moeder.

Bermuda gooide de dobbelsteen op tafel en glimlachte breed. ‘Vier keer zelfs.’

‘Ehmmm, spelen jullie Yahtzee?’ vroeg Liv.

‘Zo noemen wij het niet,’ zei Rory, terwijl hij de dobbelsteen oppakte en op tafel gooide. Hij zat compleet in zijn spel.

‘We kunnen niet opnieuw beginnen, sorry,’ beweerde Bermuda, zonder op te kijken van de tafel.

‘Ik was ook niet van plan dat te gaan vragen,’ antwoordde Liv terwijl ze naar hen toe liep.

‘En ik heb de andere stoelen net schoongemaakt, dus je kunt ook niet gaan zitten,’ vervolgde Bermuda.

‘Geen probleem. Ik sta liever,’ zei Liv, terwijl ze de rusteloze energie diep vanbinnen voelde borrelen. Het probeerde uit te barsten. Zo voelde het al de hele dag.

‘En...’ Bermuda zweeg en snoof de lucht op. Ze keek met grote ogen op naar Liv en Plato. ‘Aristocles! Ik heb je gezegd nooit meer in mijn buurt te komen, of anders...’

‘Ik heet Plato,’ zei de lynx.

Bermuda stond op en stootte bijna haar stoel om. Ze wees met een trillende vinger naar hem. ‘Wat doet die lynx hier?’

Liv staaarde naar Plato.

‘Ik heb je nog gewaarschuwd,’ zei hij in reactie op de nieuwsgierige blik die ze hem toewierp.

‘Oh ja?’ vroeg Liv.

‘Mam, ik weet het, maar Liv heeft hem graag aan haar zijde,’ legde Rory uit. Hij was naast zijn moeder komen staan en legde een troostende hand op haar schouder.

Bermuda verschoof haar blik richting Liv. ‘Jij? Wil jij hem aan je zijde? Heb je soms een doodswens?’

‘Precies het tegenovergestelde, eigenlijk.’ antwoordde Liv. ‘Plato heeft mijn leven laatst nog gered toen ik probeerde te vluchten voor een zee-meermin, alhoewel ik me niet alles meer kan herinneren.’ De gedachte aan de leeuw die had geholpen Serena’s lichaam uit de fontein te halen, was wazig. Hoe meer ze erover na probeerde te denken, hoe moeilijker het werd om het zich te herinneren.

Bermuda zette haar handen in haar zij. ‘Dat komt omdat hij liegt en manipuleert.’

‘Ik zou willen dat ik haar begreep,’ fluisterde Liv naar Plato.

‘Ze is nog steeds kwaad vanwege een klein misverstandje,’ antwoordde Plato.

Rory en Liv keken beide naar Bermuda. ‘Misverstandje? Je hebt me middenin de woestijn achtergelaten zonder transportsteen of een ander hulpmiddel om thuis te kunnen komen! Als ik geen vrienden had gemaakt met de zandtrollen, was ik daar waarschijnlijk doodgegaan!’

Rory en Liv keken nu beide naar Plato, die min of meer zijn schouders ophaalde. ‘Een misverstand dus, zoals ik al zei. Ik wachtte op je bij de ontmoetingsplek.’

Bermuda gooidde haar handen omhoog. ‘En hoe moest ik die plek vinden? Al die zandduinen lijken op elkaar.’

Plato keek Liv veelbetekenend aan. ‘Zie je, een misverstand.’

‘Dit is allemaal heel vreemd en verwarrend, maar kunnen we alsjeblieft verder gaan?’ vroeg Liv terwijl ze Rory vragend aankeek.

Hij moet de urgentie in haar ogen hebben gezien, want hij knikte en schoof hun spelletje opzij. ‘Dus het is gelukt met de zeemeermin? Dat is positief.’

‘Nou, als je met *gelukt* bedoelt dat ik nooit meer een jurkje aan kan trekken, dan wel.’ zei Liv.

Iedereen, inclusief Plato, moest lachen.

Toen ze bijgekomen waren, schudde Rory zijn hoofd. ‘Wanneer draag jij nou een jurk?’

Liv verbleekte. ‘Ik heb er wel eens eentje gedragen.’

‘Dus de zeemeermin heeft je gebeten?’ vroeg Bermuda. ‘Hoe lang heb je nog? Heb je al een kist uitgezocht? Ik weet zeker dat we hier achterin wel een kleine dienst voor je kunnen houden. Die een of twee vrienden van je nemen niet zoveel ruimte in beslag.’

Liv rolde haar ogen. ‘Ik ben gebeten, ja, maar niet lang geleden ben ik ook gebeten door een lophos, en het antigif zit nog in mijn systeem.’

Bermuda leek plotseling niet meer zo blij. ‘Oh, dus je gaat niet dood?’

‘Niet snel,’ zei Liv dof.

Bermuda haalde haar schouders op. ‘Nou, gelukkig hebben we altijd nog de avonturen van morgen. Ik heb gehoord dat er zich een anaconda

schuilhoudt in de riolering van Los Angeles. Heb je hem al geprobeerd te verslaan?’

Liv hield zich in. Rory had zijn moeder één keer op haar plaats gezet, maar ze verwachtte niet dat hij dat zou blijven doen. Bermuda zat vast in haar gedrag, en dat betekende dat ze haar zoon zou beschermen tegen iedereen die gevaarlijk was - Liv en Plato dus - volgens haar.

‘Ik kwam hier om jullie te vertellen wat ik heb geleerd in de Oude Kamer,’ zei Liv.

Ze staarden haar allebei aan. Nu had ze hun aandacht. Ze vertelde alles, en toen ze klaar was, stond iedereen met een mond vol tanden.

Hoofdstuk 3

De staande klok sloeg en vulde de stille kamer met geluid. Dit leek Bermuda wakker te schudden uit haar gedachten, waardoor ze plotseling overeind kwam. Rory volgde, en knipperde met zijn ogen toen hij de kamer rondkeek.

‘Dit had ik nooit verwacht,’ zei Bermuda, terwijl ze ritmisch met haar vingers op tafel tikte.

‘Dit is heel groot,’ zei Rory zachtjes.

Liv lachte. ‘Als een reus dat zegt, nou dan is het echt *heel* groot, hoor.’

Bermuda en Rory keken haar allebei minachtend aan. Ze hield haar handen omhoog. ‘Oh, prima. Jullie houden niet van grapjes. Dat moet ik nog even verwerken. Ik snap het. Laat het me maar weten wanneer jullie er klaar voor zijn.’

Bermuda leunde over de tafel en praatte met haar zoon. ‘Als we zeggen dat we daar nooit klaar voor zijn, stopt ze dan met die flauwe grapjes van haar?’

Rory schudde zijn hoofd. ‘Waarschijnlijk niet.’

‘Ha-ha,’ lachte Liv nep. ‘Het spijjt me dat ik de enige ben met humor hier.’

Bermuda wierp Rory een verwarde blik toe. ‘Ik denk niet dat het haar echt spijjt.’

Rory knikte. ‘Nee, het is sarcastisch bedoeld. Dat gebruikt ze vaak als vorm van communicatie.’

‘Ik sta hier hoor, ik hoor het heus wel,’ mopperde Liv.

Bermuda keek Liv kort aan, waarna ze voorover bukte. ‘Ik vind het niet zo’n leuke vorm van communicatie. Het is nogal bedrieglijk, als je het mij vraagt.’

Liv gooide haar handen in de lucht. ‘Oh, mijn God, jullie zijn echt vreselijk.’ Ze wierp een blik op Plato. ‘Nemen alle reuzen zichzelf zo serieus? Hebben ze überhaupt gevoel voor humor?’

De lynx antwoordde niet. Liv vond het al heel wat dat hij daarnet tegen Bermuda sprak, maar verwachtte niet dat het nogmaals zou gebeuren. Plato sprak alleen met Liv, en aan die regel hield hij zich ook. Het kwam sporadisch voor dat hij die regel overtrad. Toch hoopte Liv dat hij ooit in het bijzijn van John zou praten, zodat hij zou zien dat Liv al die tijd de waarheid sprak.

Bermuda stond abrupt op en toverde een reiskoffertje en een paraplu tevoorschijn. 'Nou, ik denk dat ik weet wat er moet gebeuren.'

'Mary Poppins haar eigendommen teruggeven?' vroeg Liv.

Bermuda hield haar hoofd schuin en knipperde afwezig. 'Wie is Mary?'

Liv wuifde het weg. 'Laat maar. Het was weer een grapje. Iets met popcultuur. Je begrijpt het toch niet.'

'Dan had je het ook niet hoeven noemen,' kaatste Bermuda terug. Ze hield haar kin hoog in de lucht.

'Waar ga je heen, mam?' vroeg Rory.

'Nou, er zijn twee belangrijke dingen die als eerste gedaan moeten worden,' begon Bermuda. 'Er moet wel een sterke betovering op het geheugen van de bevolking zitten, anders kon de geschiedenis niet herschreven worden. Ik ga het uitzoeken en zie wel of ik er wijzer van wordt.'

'Is dat wel veilig?' vroeg Rory bezorgd.

'Nee, dat is het zeker niet,' zei Bermuda. 'Althans, niet voordat ik wiist wat het geheim was. Het Huis van Veertien. Wie had dat gedacht. Zonder Liv hadden we het waarschijnlijk nooit ontdekt.'

'Dat klonk als een compliment,' zei Liv.

'Het was een feit,' zei Bermuda zelfvoldaan. 'Nu ik de waarheid ken, weet ik waar ik moet zoeken. Ik moet natuurlijk wel voorzichtig zijn, want ik vermoed dat degene die hierachter het oorspronkelijke geheim goed beveiligd heeft. Hopelijk zal mijn onderzoek naar het gat in de geschiedenis en de betovering op de geheugens onopgemerkt blijven.'

'Mam, ik weet niet zeker of het wel een goed idee is,' zei Rory gefrustreerd.

'Oh, dat is het ook niet,' zei Bermuda, terwijl ze een hoed uit haar reiskoffertje haalde en die op haar hoofd plantte. 'Ik zal voorzichtig zijn,